

Daniels bok – nummer trettiosex

Nebukadnessars profetiska symbolik: Avslöjandet av Milleritrörelsens historiska vägmarkeringar och den förseglade synen vid floden Ulai

Jeff Pippenger

2023-12-31

Daniels första kapitel representerar den förste och den andre ängelns historia från den 11 augusti 1840 till den 22 oktober 1844. Daniels fjärde kapitel behandlar också den förste och den andre ängelns historia från 723 f.Kr. till den 22 oktober 1844. Naturligtvis är detta omöjligt att se utan den sena regnets metodologi av ”rad på rad”.

Nebukadnessar är i det fjärde kapitlet en mycket komplex profetisk symbol. Det är viktigt att påminna oss om vad han representerar när vi börjar betrakta avförseglingen av Ulajflodens syn i William Millers historia. Nebukadnessars andra dröm, inte olik William Millers andra dröm, representerade ”de sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex, vilken är den profetiska tråd som väver samman hela Daniels bok. När Daniel uttydde Nebukadnessars dröm i det fjärde kapitlet varnade han honom för en kommande dom, och därigenom förebildade han den förste ängelns budskap, som trädde in i historien vid ”ändens tid” år 1798.

När den dom som Nebukadnessar hade varnats för kom, förebildade dess ankomst den 22 oktober 1844, då den undersökande domen började. I kapitel fyra framställdes både det varningsbudskap som gavs av Daniel och ankomsten av den dom som var knuten till varningsbudskapet genom ordet ”timme”. ”Timmen” för Nebukadnessars dom representerade ”stunden” för Guds dom i den första ängelns budskap. Den förebildade också ”stunden” för söndagslagen, då Guds verkställande dom börjar. Den del av Daniels fjärde kapitel som representerar den första ängelns budskaps ankomst år 1798, och den tredje ängelns ankomst den 22 oktober 1844, vilken symboliseras genom ordet ”timme”, upprepas därefter och utvecklas vidare. Tekniken att upprepa och utveckla är en profetisk teknik som återkommer gång på gång i profetian, men särskilt i Daniels bok.

När Nebukadnessar väl hade nått domens ”stund”, började de ”sju tiderna”, vilket var hans dom, och såsom nordens kung representerade han då den dom som drabbade Israels nordrike år 723 f.Kr. Han fick ett odjurs hjärta, och ett odjur är ett rike i Bibelns profetia, och från 723 f.Kr. fram till 1798 representerade han de två formerna av hedendom som så ofta utgör ämnet i Daniels bok.

Under ett tusen två hundra sextio dagar, som representerar ett tusen två hundra sextio år, representerade han den hedniska ödeläggande makten, och därefter under ytterligare ett tusen två hundra sextio dagar, som symboliserar ett tusen två hundra sextio år, representerade han den påvliga ödeläggande makten. Hjärtat i båda de ödeläggande makterna var detsamma, ty påvedömet är helt enkelt hedendom iklädd den kristna beaktelsen.

Vid ”dagarnas ände”, vilket är en symbol som identifieras i Daniels tolfte kapitel och som betecknar ”ändens tid” år 1798, blev hans rike återgivet åt honom. Vittnesbördet i Daniel 4 och Profetians Ande visar att när hans rike återgavs åt honom vid ”dagarnas ände”, var han en omvänd

man. Han blir därefter en profetisk symbol för fyra betydelsefulla sanningar. Han blir den profetiska länken mellan hedendomens drakmakt, som han representerade under den första hälften av sina ”sju tider”, och vilddjursmakten, som han representerade under den sista hälften av sina ”sju tider”. Som en symbol för dessa två makter, stående som ett återupprättat rike år 1798, representerar han därefter den tredje ödeläggande makten (den falske profeten), som skulle regera i sjuttio symboliska år, medan skökan i Tyrus var glömd. Som konungen av Babylon representerar Nebukadnessar den profetiska länken mellan de tre makter som skulle bli det moderna Babylon i de sista dagarna, vilket sedan leder världen till Harmagedon.

Han representerade också Förenta staternas födelse som vilddjuret från jorden, vilket började år 1798 som ett lamm, symboliserat genom hans omvändelseerfarenhet. Han skulle samtidigt representera de två hornen på jordens vilddjur, vilka såsom republikanism och protestantism representerade Förenta staternas styrka, vilket var det som gjorde det möjligt för landet att bli den mest gynnade nationen i världen. Men vid slutet av de sjuttio symboliska åren skulle dessa två horn därefter representeras som avfällig republikanism och avfällig protestantism, där båda hornen var uppdelade i två klasser. Republikanismens horn skulle bestå av det demokratiska partiet, som öppet åsidosatte konstitutionens heliga principer, och det republikanska partiet, som bekände sig vara konstitutionens försvarare och förkämpar, men i verkligheten förnekade konstitutionens heliga principer, samtidigt som det valde traditioner och sedvänjor framför principerna i detta heliga dokument.

De två partierna förebildades av sadducéerna och fariséerna på Kristi tid. Sadducéernas och fariséernas ande skulle också uppenbaras i det avfälliga protestantismens horn, där den ena klassen upprätthöll söndagsdyrkan och den andra sabbatsfirande. Nebukadnessars omvända tillstånd vid ”dagarnas slut”, år 1798, framställer på ett träffande sätt Förenta staterna och båda hornen på vilddjuret från jorden. Alla tre symbolerna — vilddjuret från jorden och dess två horn — var bestämda att förvandlas från ett lamm till en drake.

Nebukadnessar representerade, vid slutet av sina ”sju tider”, den länk som identifierade hans bokstavliga rike Babylon som symbolen för det moderna Babylon i de sista dagarna, vilket består av draken, vilddjuret och den falske profeten. Han representerade också de tre profetiska makter som framställs genom jordens vilddjur med två horn, vilket förvandlas från ett lamm till en drake under de sjuttio symboliska år då Tyrus sköka är glömd. Det är djupt betydelsefullt att hans bokstavliga rike är just det rike som utgör en förebild till det rike som regerar i sjuttio symboliska år.

Nebukadnessars symbolik i kapitel fyra skall läggas ovanpå kapitel ett. När denna tillämpning görs, sammanför den Millerit rörelsens vägmärken och bekräftar flera sanningar i synen vid floden Ulai, vilka då förseglades upp. Grundvalen och den centrala pelaren i Millerit rörelsen var frågan och svaret i Daniel kapitel åtta, verserna tretton och fjorton. Frågan lød: ”Hur länge skall synen gälla om det dagliga offret och förödelsens överträdelse, så att både helgedomen och härskarans skola bli nedtrampade?”

Av de hundratals, om inte tusentals, tillagda ord i Bibeln är det endast det tillagda ordet "offer" som inspirationen anger inte hör till texten. När ordet med rätta avlägsnas framgår det tydligt att "det dagliga och överträdelsen" är två skilda förödande makter. Syster White anger uttryckligen att ordet "offer" tillades av mänsklig vishet och inte gäller texten, och i samma avsnitt anger hon också att milleriterna hade rätt när de identifierade "det dagliga" som hedendomen. De grammatiska leden i frågan i vers tretton identifierades noggrant av Kristus genom Syster Whites skrifter, och när de förstås i överensstämmelse med texterna och de tillagda inspirerade anvisningarna, lyder frågan: "Hur länge skall synen vara bestående angående de två förödande makterna, hedendomen och påvedömet, som skulle nedtrampa både helgedomen och Guds folk?"

Därför, när Nebukadnessar placeras vid "ändens tid", år 1798, representerar han en omvänd man och representerar därför de "visa" som skulle förstå adventismens centrala pelare och grundval. Hans omvändelse identifierar de "visa" som förstår den "ökade kunskap" som då blev avförseglad, men hans egen profetiska symbolik illustrerar direkt den historia som är föremålet för frågan: "hur länge skulle synen om hedendomens och påvedörets ödeläggande makt, som skulle trampa ner Guds folk (hären) och Guds helgedom, bestå?" Som en symbol för en "vis jungfru" som förstår den "ökade kunskapen" representerar han William Miller, ty Miller är symbolen för dem som var "visa" i den historia som började vid "ändens tid", år 1798.

Nebukadnessar är en symbol för vägmärket för "ändens tid", och när detta läggs över kapitel ett representerar han också den första ängelns ankomst vid den tiden, eftersom den "stund" i kapitel fyra då Daniel ger Nebukadnessar varningsbudskapet markerar när den första ängeln anlände, och det var 1798. Den "stund" då Nebukadnessars dom kom representerade den "stund" då Guds undersökande dom började den 22 oktober 1844. De vägmärken som frambringas genom symboliken kring Nebukadnessar i kapitel fyra är 723 f.Kr., 538, 1798 (ändens tid) och den 22 oktober 1844.

Milstolparna i den milleritiska historien i Daniels första kapitel börjar med Jojakim, som är en symbol för bemyndigandet av det första budskapet, vilket hade anlant vid "ändens tid" år 1798. Bemyndigandet av det första budskapet, representerat av Jojakim, markerar den 11 augusti 1840. Erövringen av Jojakim inleder de sjuttio åren av Babylons välde, vilket avslutas med Kyros dekret. Det första kapitlet i Daniel identifierar en prövningsprocess i tre steg, framställd som en kostprövning, följd av en visuell prövning som avslutas med ett lackmustest. Dessa tre prövningar representerar den 11 augusti 1840, då den mäktige ängeln, som inte var mindre än Jesus Kristus själv, kom ner från himlen med en liten bok som Guds folk då skulle "äta", alldeles som Daniel och de tre trogna valde att äta grönsakskost i stället för Babylons kost.

Det andra provet i den processen representerade manifestationen av de protestantiska kyrkornas förkastande av Millers budskap (den förste ängelns budskap), då en åtskillnad sedan kunde ses mellan milleritrörelsen och de protestantiska kyrkor som då började sin profetiska roll som avfälligt protestantism. Åtskillnaden mellan dessa två grupper var lika tydlig som när Daniels och de tre människans utseende visade sig vara skönare och fylligare därför att de åt den himmelska födan i stället för den babyloniska kosten. Denna åtskillnad blev tydligt markerad vid slutet av det bibliska året 1843 (19 april 1844), när dröjsmålstiden i liknelsen om de tio jungfrurna inträdde.

Det tredje provet, som var lackmustestet, representerade den 22 oktober 1844, då, efter tre år, den ”stund” kom då Nebukadnessar själv dömde och förklarade Daniel och de tre värdiga vara ”tio gånger” bättre än de babyloniska vise männen. När Daniel kapitel fyra läggs över kapitel ett framträder Millerit-historiens vägmärken, med början vid ”ändens tid” år 1798; bemyndigandet av den förste ängelns budskap den 11 augusti 1840; den första besvikelsen den 19 april 1844; och den stora besvikelsen den 22 oktober 1844.

Utöver att identifiera de särskilda kännemärkena i milleritrörelsens historia illustrerar de två kapitlen, när de förs samman ”rad på rad”, den förste ängelns budskap, identifierar de två ödeläggande makter som utgör ämnet för den grundläggande läran om de tvåtusen trehundra dagarna, samt även den trestegs prövningsprocessen i Daniel tolv, vilken alltid inträffar när Daniels bok öppnas.

De identifierar också att Nebukadnessar, såsom symbolen för de vise år 1798, i samband med sin andra dröm i kapitel fyra, representerar William Miller, vars rörelse skulle komma att bli det sanna protestantiska hornet. William Millers verk, som representerar adventismens grundläggande sanningar, framställs på Habackuks två tavlor, och Gud ledde i framställningen av båda dessa heliga tavlor.

Det fanns flera profetiska sanningar som Miller inte såg korrekt, eftersom hans utgångspunkt i den profetiska historien inte tillät honom att inse att det finns tre ödeläggande makter: inte endast hedendomen (draken), påvedömet (vilddjuret), utan också det avfälliga protestantismen (den falske profeten). I Guds försyn framställdes inte de profetiska insikter hos Miller, som var begränsade av hans utgångspunkt i historien, på Habackuks två heliga tavlor.

Nebukadnessars andra dröm i Daniels fjärde kapitel representerar William Millers andra dröm. Båda drömmarna behandlar de ”sju tiderna”, och Millers dröm identifierar förkastandet av hans verk, vilket började 1863 och trappas upp ända till midnattsropet. Båda drömmarna slutar med ett rike som återupprättas efter en period av skingring. Av denna anledning skall vi betrakta Millers andra dröm innan vi direkt behandlar synen vid floden Ulai, som avförseglades år 1798.

”Jag drömde att Gud, genom en osynlig hand, sände mig ett konstfärdigt arbetat skrin, omkring tio tum långt och sex tum i fyrkant, tillverkat av ebenholts med pärlor sinnrikt infällda. Vid skrinet var en nyckel fäst. Jag tog genast nyckeln och öppnade skrinet, och till min häpnad och förundran fann jag det fyllt med alla slag och storlekar av juveler, diamanter, dyrbara stenar samt guld- och silvermynt av varje mått och värde, vackert ordnade på sina särskilda platser i skrinet; och så ordnade återkastade de ett ljus och en härlighet som endast solen kunde mäta sig med.

”Jag ansåg att det inte var min plikt att ensam njuta av denna underbara syn, fastän mitt hjärta var uppfyllt av glädje över dess innehålls prakt, skönhet och värde. Jag ställde den därför på ett bord mitt i mitt rum och lät kungöra att alla som så önskade fick komma och se den mest härliga och strålande syn som någonsin skådats av människor i detta liv.

”Människorna började komma in, till en början få till antalet, men antalet växte till en folkskara. När de först såg in i skrinet, förundrades de och ropade av glädje. Men när

åskådarna blev fler, började alla röra vid juvelerna, ta dem ur skrinet och sprida ut dem över bordet. Jag började tänka att ägaren åter skulle kräva skrinet och juvelerna av min hand; och om jag tillät dem att skingras, skulle jag aldrig mer kunna lägga dem på deras platser i skrinet såsom förut; och jag kände att jag aldrig skulle kunna svara inför ansvaret, ty det skulle vara oerhört. Då började jag bönfälla människorna att inte röra dem, ej heller ta dem ur skrinet; men ju mer jag bönföll, desto mer skingrade de dem; och nu tycktes de sprida dem över hela rummet, på golvet och på varje möbel i rummet.

”Jag såg då att de bland de äkta juvelerna och mynten hade strött ut en otalig mängd falska juveler och förfalskade mynt. Jag blev högeligen upprörd över deras skändliga handlingssätt och otacksamhet och tillrättavisade och förebrädde dem därför; men ju mer jag tillrättavisade dem, desto mer strödde de de falska juvelerna och de förfalskade mynten bland de äkta.

”Jag blev då bedrövad i min fysiska själ och började använda fysisk kraft för att driva dem ut ur rummet; men medan jag drev ut en, kom tre andra in och förde med sig smuts och spån och sand och allehanda skräp, till dess att de täckte var och en av de äkta juvelerna, diamanterna och mynten, så att allt detta doldes för blicken. De rev också min ask i stycken och spred den bland skräpet. Jag tyckte att ingen människa tog notis om min sorg eller min vrede. Jag blev fullkomligt modfällad och nedslagen och satte mig ned och grät.

”Medan jag sålunda grät och sörjde över min stora förlust och mitt ansvar, kom jag ihåg Gud och bad ivrigt att Han skulle sända mig hjälp. Omedelbart öppnades dörren, och en man trädde in i rummet, varpå alla människorna lämnade det; och han, med en dammborste i handen, öppnade fönstren och började borsta bort smutsen och skräpet ur rummet.

”Jag ropade till honom att avstå, ty där fanns några dyrbara juveler spridda bland bråten.

Han sade till mig: ”Frukta inte”, ty han skulle ”ta hand om dem.”

”Sedan, medan han sopade undan smutsen och skräpet, de falska juvelerna och de förfalskade mynten, steg allt upp och for ut genom fönstret likt ett moln, och vinden förde bort det. I tumultet slöt jag ögonen ett ögonblick; när jag öppnade dem, var allt skräpet borta. De dyrbara juvelerna, diamanterna, guld- och silvermynten, låg utspridda i överflöd över hela rummet.

”Därefter ställde han på bordet ett skrin, vida större och mycket vackrare än det förra, och samlade upp juvelerna, diamanterna och mynten i handfullar och kastade dem i skrinet, tills inte en enda fanns kvar, fastän några av diamanterna inte var större än spetsen på en knappnål.

”Han kallade mig därefter att ’komma och se’.”

”Jag såg in i kistan, men mina ögon bländades av synen. De glänste med tio gånger sin forna härlighet. Jag trodde att de hade skurats i sanden av fötterna på de ogudaktiga personer som hade spritt ut dem och trampat dem i stoftet. De var ordnade i vacker ordning i kistan, var och en på sin plats, utan några synliga mödor från den man som hade lagt dem där. Jag ropade högt av själva glädjen, och det ropet väckte mig.” Early Writings, 81–83.

Vi kommer att behandla Millers dröm i nästa artikel.

Det följande är en introduktion till William Millers andra dröm, skriven av James White när han publicerade Millers dröm i Advent Herald.

”Följande dröm publicerades i Advent Herald för mer än två år sedan. Jag såg då att den tydligt utmärkte vår tidigare erfarenhet i samband med Kristi andra ankomst, och att Gud gav drömmen till gagn för den skingrade hjorden.

”Bland tecknen på den nära förestående ankomsten av Herrens stora och fruktansvärda dag har Gud satt drömmar. Se Joel 2:28–31; Apg. 2:17–20. Drömmar kan komma på tre sätt; för det första, ”genom mycken möda”. Se Predikaren 5:3. För det andra kan de som är under Satans orena ande och villfarelse ha drömmar genom hans inflytande. Se 5 Mos. 13:1–5; Jer. 23:25–28; 27:9; 29:8; Sak. 10:2; Jud. 8. Och för det tredje har Gud alltid undervisat, och undervisar alltjämt, sitt folk mer eller mindre genom drömmar, vilka kommer genom änglars och den Helige Andes medverkan. De som står i sanningens klara ljus skall veta när Gud ger dem en dröm; och sådana skall inte bli bedragna och vilseledda av falska drömmar.”

”Och han sade: Hör nu mina ord: Om det finns en profet bland er, så skall jag, Herren, göra mig känd för honom i en syn och tala med honom i en dröm.” 4 Moseboken 12:6. Jakob sade: ”Herrens ängel talade till mig i en dröm.” 1 Moseboken 31:2. ”Och Gud kom till aramen Laban i en dröm om natten.” 1 Moseboken 31:24. Läs om Josefs drömmar, [1 Moseboken 37:5–9], och sedan den intressanta berättelsen om deras uppfyllelse i Egypten. ”I Gibeon uppenbarade sig Herren för Salomo i en dröm om natten.” 1 Kungaboken 3:5. Den stora betydelsefulla bilden i Daniels andra kapitel gavs i en dröm, likaså de fyra djuren etc. i det sjunde kapitlet. När Herodes sökte döda Frälsaren som barn, blev Josef varnad i en dröm att fly till Egypten. Matteus 2:13.

“”Och det skall ske i de SISTA DAGARNA, säger Gud, att jag skall utgjuta av min Ande över allt kött; och era söner och era döttrar skall profetera, och era unga män skall se syner, och era gamla män skall drömma drömmar.” Apg. 2:17.

”Profetians gåva, genom drömmar och syner, är här den helige Andes frukt och skall i de sista dagarna uppenbaras i sådan omfattning att den utgör ett tecken. Den är en av evangelieförsamlingens gåvor.

”Och han gav några till apostlar, andra till PROFETER, andra till evangelister och andra till herdar och lärare, för att utrusta de heliga till tjänandets verk, till Kristi kropps uppbyggelse.” Efesierbrevet 4:11–12.

”Och Gud har satt några i församlingen, för det första apostlar, för det andra PROFETER” etc. 1 Korinthierbrevet 12:28. ”Förakta inte PROFETIOR.” 1 Thessalonikerbrevet 5:20. Se även Apostlagärningarna 13:1; 21:9; Romarbrevet 7:6; 1 Korinthierbrevet 14:1, 24, 39. Profeter eller profetior är till uppbyggelse för Kristi församling; och det finns inga bevis som kan framläggas från Guds ord för att de skulle upphöra innan evangelister, herdar och lärare skulle upphöra. Men, säger invändaren: ”Det har förekommit så många falska syner och drömmar att jag inte kan hysa förtroende för något sådant.” Det är sant att Satan har sina förfalskningar. Han har alltid haft falska profeter, och vi kan sannerligen förvänta oss dem nu i denna hans sista stund av bedrägeri och triumf. De som förkastar sådana särskilda uppenbarelser därför att

förfalskningen existerar, kan med lika god rätt gå ett litet steg längre och förneka att Gud någonsin uppenbarade sig för människan i en dröm eller en syn, ty förfalskningen har alltid existerat.

”Drömmar och syner är det medel genom vilket Gud har uppenbarat sig för människan. Genom detta medel talade han till profeterna; han har insatt profetians gåva bland evangeliets församlings gåvor och har räknat drömmar och syner bland de andra tecknen på de ”SISTA DAGARNA”. Amen.

”Mitt syfte med ovanstående anmärkningar har varit att på ett bibliskt sätt undanröja invändningar och att förbereda läsarens sinne för det följande.” James White.